

vimaorthodoxias.gr

Άγιος Εφραίμ Κατουνακιώτης: Ξέρεις πόσος καθαρισμός γίνεται μέσα σου με τα δάκρυα;

Newsroom

4–5 Minuten

[Άγιος Εφραίμ Κατουνακιώτης](#): Μαζί με την ευχούλα -τώρα δεν μπορούμε να πούμε και λεπτομέρειες, αυτό όταν το βρεις μοναχός σου, έχει περισσότερη δύναμη παρά όταν το ακούσεις από τον άλλον- έρχονται τα δάκρυα. Τα οποία δάκρυα λίγο, λίγο, λίγο από εσένα εξαρτάται να τα αυξήσεις.

Πιστεύσατέ με ότι τα δάκρυα δεν είναι τίποτες άλλο, συνήθεια είναι. Αν συνηθίσεις να κλαις, την άλλη μέρα θα κλαις, και την άλλη μέρα θα κλαις, και θα φτάσεις σ' ένα σημείο θα πεις: «Γιατί

κλαίω; Κι εγώ δεν ξέρω». Ναι αλλά με τα δάκρυα ξέρεις πόσος καθαρισμός γίνεται μέσα; Πώς πλένεις τη φανέλα σου, το μαντήλι σου με το σαπούνι, έτσι είναι και τα δάκρυα στην προσευχή. Μέσα σου καθαρίζεται, καθαρίζεται, καθαρίζεται κι έρχεται κατόπιν σ' άλλα ανώτερα δάκρυα.

Τα δάκρυα, θα σας πονέσει ο εγκέφαλος μέσα, το μυαλό θα σας πονέσει, διότι είναι τα πρώτα δάκρυα, τα οποία λέγονται “καθαρτικά δάκρυα”, καθαρίζουν τα δάκρυα μέσα.

Όταν περάσει ο βαθμός των “καθαρτικών”, έρχονται άλλα δάκρυα “χαροποιά”. Τα οποία, και το πρόσωπό σας θα γίνει ωραίο, θα ομορφαίνει, και ο άλλος ο συνάνθρωπός σου, ο συνάδερφός σου, ο παράδελφός σου, θα τον βλέπεις σε άλλην ωραιότητα. Πνευματικώς εννοώ.

Κατόπιν είναι άλλα δάκρυα, αλλά αυτά ο καθένας κατά τη βία του που έχει μέσα, κατά τον ζήλο, κατά τη θερμότητα, θα τα συναντήσει.

Να καλλιεργείς τα δάκρυα. Να καλλιεργείς τις εικόνες, τις σκέψεις που φέρνουν δάκρυα. Εγώ καλλιεργούσα την εικόνα του νεκρού σώματος

του γερο-Ιωσήφ. Όταν τον φίλησα και τον βάλαμε στο μνήμα. Σκεπτόμουν, ότι κι εγώ σύντομα έτσι θα γίνω. Σκεπτόμουν, μήπως ο Θεός δεν με δεχθεί, δεν με συγχωρήσει κ.ο.κ.

Τα δάκρυα είναι μεταξύ εμπαθείας και απαθείας· τα δάκρυα καθαρίζουν. Είναι τα αρχαρίτικα δάκρυα, δηλαδή τα δάκρυα μετανοίας· ήτοι σκέπτεσαι: Εάν κολασθώ; Θα είμαι με τον Χριστόν ή με τον διάβολον; Εάν θα είμαι αιώνια εις την κόλασιν; Τότε τι θα κάνω; κ.ο.κ.

Κατόπιν έρχονται τα δάκρυα της χάριτος. Τα δάκρυα αυτά είναι τόσο γλυκά, ώστε όταν μου ήρχοντο, έλεγα: «Θεέ μου εις τον Παράδεισο τίποτε άλλο δεν θέλω, παρά να κλαίω έτσι». Αυτά τα δάκρυα έρχονται ύστερα..

Τα δάκρυα είναι η τροφή της ψυχής. Όπως όταν το σώμα τρέφεται με καλή τροφή ζωογονείται, έτσι και η ψυχή τρέφεται με τα δάκρυα και ζωογονείται.

Όταν προσεύχεσαι, να προσπαθείς να έχεις δάκρυα. Γίνεται συνήθεια κατόπιν, και κλαις εις την προσευχή σου. Όταν έχεις δάκρυα εις την προσευχή, οτιδήποτε δάκρυα, πηγαίνεις

μπροστά. Όταν σταματήσουν τα δάκρυα, πας οπίσω.

Εγώ παρακάλεσα τον άγιο Εφραίμ: «Άγιε του Θεού, εσύ των δακρύων άνθρωπος είσαι...» - όπως λέει το τροπάριο: “Ταις των δακρύων σου ροαίς της ερήμου το άγονον εγεώργησας...”- και μου ‘δωσε τόσα πολλά δάκρυα, που δεν μπορούσα, μέρα-νύχτα έκλαιγα. Κι έφτασα στο σημείο να κλαίω όσο θέλω, όποτε θέλω και όπου θέλω.

Αλλά τι; Να, εδώ πάνω τώρα, να πούμε, από πάνω ο Ι., στο δωμάτιο επάνω, δίπλα κάθεται ο Ε. Και καμιά φορά με πιάνουν τα δάκρυα και λέει ο Ι.: «Σ’ ακούγαμε τη νύχτα που έκλαιγες». «Ε, καλά, βρε παιδί μου», λέω, «άνθρωπος αμαρτωλός, άμα δεν παρακαλέσω τον Θεό να μ’ ελεήσει, αλλά με παίρνουν τα δάκρυα». Και δίπλα ήτανε, δίπλα στο δωμάτιο κάθεται ο Ε. «Σ’ ακούγαμε, Γέροντα, που όλη τη νύχτα έκλαιγες», λέει. «Ε, καλά, βρε παιδιά μου, αμαρτωλός είμαι, θα κλαίω».

«Άκουσε», λέω, «δεν γίνεται αυτό. Άμα καταλάβω ότι εσύ μ’ ακούς κι ο Ε. μέσα ακούει, κόβεται η

παρρησία στην προσευχή. Ναι, γι' αυτό», λέω, «άκουσε θα πάω σε άλλο μέρος, να μη με ακούει κανένας, να κλάψω όσο θέλω»· γιατί μπορεί και να ψάλλω, μπορεί και να... αυτό, πώς θά ρθουν τα δάκρυα;

Άμα φέρεις τέτοιες θεωρίες: Δεύτε τον τελευταίον ασπασμόν δώμεν, αδελφοί, τω θανόντι...», πώς, όσο σκληρή να είναι η ψυχή σου, να θεωρείς τον εαυτό σου ότι είσαι επάνω στο φέρετρο και πάνε να σε θάψουνε, ναι, μπορείς να μην κλάψεις; Μια-δυο, μετά είναι αδύνατο να μην κλάψεις και θα αποκτήσεις συνήθεια να κλαις. Αλλά να παρακαλέσεις και την Παναγία να πούμε.

Και ένας λογισμός μου ήρθε: «Να, βλέπεις που αγωνίζεσαι...» Έφυγαν, έφυγαν αμέσως τα δάκρυα. Επειδή αυτό το χάρισμα που μού δωσε ο άγιος Εφραίμ, το οικειοποιήθηκα, ότι είναι δικός μου κόπος, και έφυγαν τα δάκρυα.